

românesc în doliu"). În completare, declarații și mărturii ale colegilor, oameni de artă, ziariști, medici, preoți („In memoriam”) și o suită de fotografii din viața și cariera actriței, excepțional reproduse („File de album”). Și *Addenda*, cu o teatrografie, filmografie, premii, ordine și medalii obținute.

Sigur că, nefamiliarizat cu domeniul, autorul nu adâncește creația Leopoldinei Bălănuță, nu-i analizează rолurile, ci se sprijină pe comentariile criticilor și admiratorilor, din care citează masiv. Cu o obsesie a „monștrilor sacri” în care spune că intră cu Gittel din *Doi pe un balansoar* și „definitiv” cu Irina din *Matca*. Scuzabilă, de altfel, dar mai puțin scuzabilă e afirmația că „tragediana consacrată” devine cu Sonia din *Unchiul Vania* „o surprinzătoare și cuceritoare vedetă de comedie”.

O carte de suflet, scrisă cu pioșenie și dragoste, pe care am găsit-o întâmplător, într-o librărie din Focșani și nu știu de ce măcar pe o măsută din holul Teatrului mic, căruia i-a binecuvântat scena.

„Drama” la lectură

Cu un sumar destul de bogat, numărul 4–5 (iulie-decembrie 2002) al revistei de teorie și literatură dramatică „Drama” te incită să meditezi mai serios, mai adânc, la unele probleme ale teatrului românesc actual, fugar sau răsturnat consemnate prin ziare sau rubrici de reviste săptămânale. Cum ar fi, de pildă, dramaturgia originală, despre care mulți și mereu regizori de teatru talentați spun din 1990 că nu există, dar ea se publică, se premiază și în cea mai mare parte rămâne în litera tipărită, preferându-se „dejecții” de import (vorba unui comentator), pe teme care ne sunt străine, numai din snobism sau extravaganta. Aflăm, astfel, mai multe despre starea și soarta ei din reproducerea discuțiilor de la Colocviul național de dramaturgie de la Sinaia din 22–24 mai 2002, luăm act de un eșantion inedit al acestei preocupări prin publicarea a patru texte de Iosif Naghiu (*Călătorii cu Alice*), de regretatul senior al subtextelor și parabolilor culturale Dumitru Solomon (*Jurnalul lui Sebastian*), de Cristian Juncu (*Ostinato*) și un episod dialogat cu valoare memorialistică pentru figura și umorul lui Ion Băieșu, compus de Constantin Turturică (*Povestiri din acea vreme*). Sunt inserate, într-un capitol elevat, „Cronica ideilor dramatice”, opinii și ipoteze de real interes (*Poezia și teatrul azi* de Constantin Abăluță, *Note la Hamlet*, spectacolul lui Vlad Mugur, de Anca Hațiegan și o recenzie care devine un excelent eseu al lui Adrian Mihalache la ediția completă de teatru și teorie teatrală al lui Camil Petrescu publicată de Florica Ichim, *Camil Petrescu în Pleiadă*), e consemnat *Anul Caragiale* prin contribuții de interes, succinte (comunicarea poetului Leo Bugnar, la „Seminarul Caragiale” de la Chișinău *Mai e actual Caragiale*, Grid Modorcea cu *Măstile lui Caragiale* și melomanul Nenea Iancu surprins cu finețe de Al. Fireșcu). Alte capitole iau pulsul preocupărilor teatrale în comentarii, cronici, polemici, interviuri, redau un episod din culisele unui spectacol sacrificat („Dosarul premierei”, *Proștii sub clar de lună* de Teodor Mazilu la Teatrul Bulandra, 1963).

Cu un sentiment tonic se citesc paginile acestei reviste, care nu bate monedă pe elucubrații și pretiozități.